

aturdida, se planta un moment casi en sech, fent botar com una garnota al cavaller que si no surt per las orellas, vâlganli las mans ab que s' arrappa.

Una xiulada immensa atrona l' espay; las donas se desesperan cridant à las fillas. Los fadrins, com més envejosos avans, més se cargolan de riure.

—¡Eh! ¿Vadoret, que surts del ou? ¿Ahont vas sense butxacas?

—¡Es que 'ls lladres l' han robat! Es que s' ha tornat boig!...—diuhen algunas veus més piadosas.—

Aclaparat de vergonya y rabia, abrassat al colli de l' euga, amaga 'l pobre jove la cara entre la clina, en tant que la bestia reprén de nou la carrera... patatrap, patatrap, patatrap carrer Major enllà.

Xiulat, apedregat, escridassat de juheu y poca-vergonya, befat de tot-hom y fins lladrat pels gossos, arriba à la casa payral, no parant de corre la *Sultana* fins à la propia establia, ab perill de deixar-lo estampat à las duellas de las portas,

Quan los pares, espantats y no sabent lo que allò significa, hi acudeixen, lo trobau revolcantse pels fems, plorant llàgrimas de vergonya y desesperació.

M. VAYREDA.

(De *La Renaixensa*.)

NUVIAL

A mos bevolguts amichs
Joseph M.ª Pascual y Ramona Pujol,
ab motiu de son pròxim enllàs.

Del Temple d' Himeneu, cruixint feixugas,
sas portas ab greu pena 's van obrint,
y allà en lo fons sentat en lo seu Trono,
lo Deu d' amor s' ovir'.

¡Qu' hermós en mitx d' aquell estol d' estrelles,

brillantas com lo mes pulit rubí!
¡Qu' hermós baix lo doser hont l' incéns puja,
cobert de serafins!

Y es Deu, que oberts sos brassos vos espera
per estrenyeus' fortament y ab viu dalit...
per enllassar per sempre los cors vostres,
nobles y amorosits...

Aneubi sens tardar, que ja pels ayres
l' himne nupcial s' hou entoná ab delir...
ja 'l cel, dels vostres cors, ab goig celebra,
son benhaurat destí.

¡Aneuh! que ja l' hora es arribada
de que á Himeneu vos hi mostreu rendits,
¡aneuh! y ab fe, mostreuse al peu del Temple,
encoratjat l' esprit.

Herimosas ilusions, hermosos somnis
qu' en realitat se van á convertir,
¡qué bell es per dos ánimas que s' ayman,
lo desposarse al fit!

Qu' hermós, del ser volgut, estar prop sempre,
per qui la flama d' un amor felis,
al sol contacte de dos cors que 's volen,
s' ayman ab frenesi.

Y quant la dolça pau en la llar regna,
y 'l cel tan bella unió ve á benehir,
y estrenye lo llas d' amor, enviant un àngel,
¡quin goig mes infinit!

Manel Benet.

Barcelona, Novembre de 1899.

SECCIÓ DE NOTICIAS

Baix la presidencia del Sr. alcalde y ab majoria de concejals se celebra lo dimars passat sessió de primera convocatoria, aprobantse per unanimitat l' acta de l' anterior.

Lo Sr. alcalde feu llegir la comunicació rebuda de la Diputació Provincial demanant lo concert económic per Catalunya, lo Sr. Saderra explica à los concejals que últimament han entrat, donchs aqueixos no estaban enterats, de las gestions portadas á cap per l' Ajuntament, ja que aquesta corporació fa poch més d' un any tingué de respondrer un informe demanat per la Diputació, en el qual